

Volume apărute

Ciclul Winnetou

1. Winnetou vol 1 - Omul preriilor
2. Winnetou vol 2 - Detectiv
3. Winnetou vol 3 - Testamentul
4. Cacealmaua (Printul petrolului)

*

Ciclul Old Surehand

1. Old Surehand
2. Secretul lui Old Surehand
3. Secretul țigăncii
4. Insula giuvaerelor

*

Ciclul Satan și iscariotul

1. Capcana (Cetatea de stâncă)
2. Omul cu 12 degete
3. Răzbunarea

Ciclul În țara leului de argint

1. Leul răzbunării
2. La turnul Babel
3. Sub aripa morții
4. Prăbușirea

*

Testamentul incasului

Pirat și corsar (Caiman + Surcouf corsarul)

Mustangul negru (Corcitură)

*

Ciclul De pe tron la eșafod

Castelul Rodriganda

Piramida zeului soare

Plisc-de-uliu

Moartea împăratului

Karl May

**COMOARA
DIN LACUL
DE ARGINT**

AUTOR: Karl May,

Titlu original: Der Schatz im Silbersee

Titlu: Comoara din lacul de argint

Editor Dexon Office, București

Editie completată și revizuită

© by Dexon Office, 2018

Toate drepturile pentru această versiune aparțin Dexon Office

Informații, comenzi ramburs

Email dexonoffice@gmail.com

www.aldopress.ro

ISBN 978-973-701-883-0

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

MAY, KARL

De pe tron la eșafod / Karl May. - București : Dexon, 2019-

7 vol.

ISBN 978-973-701-783-3

Vol. 6. : Comoara din Lacul de Argint. - 2019. - ISBN 978-973-701-883-0

821.112.2

Capitolul 1 Pantera neagră

Pe la amiază unei foarte călduroase zile de iunie, Dogfish, unul din cele mai mari vapoare de călători și transporturi de mărfuri de pe Arkansas, înainta biciuind valurile fluviului cu roțile lui mari, prevăzute cu palete. Părăsise în dimineață aceea Little Rock și se apropia acum de Lewisburg, unde urma să acosteze.

Zăpușeala îi alungase pe călătorii mai înstăriți în cabinele lor, iar majoritatea pasagerilor de pe punte se culcaseră jos, în dosul butoaielor, lăzilor și altor colete ce le oferea puțină umbră. Căpitanul dăduse ordin să se instaleze pentru acești călători, sub un umbrar de pânză, o tejghea cu tot felul de pahare și de sticle cu băuturi tari și pișcătoare, preparate pentru găljejuri și limbi nu prea răsfățate. Îndărătul acestei tejghele moțăia cu ochii închiși un chelner toropit de caniculă. De câte ori își deschidea însă pleoapele, îi scăpa printre buze o înjurătură sau un cuvânt mai grosolan. Pricina supărării sale era o ceată de vreo douăzeci de bărbați așezăți în cerc pe podea, în fața tejghelei, care-și treceau din mâna-n mâna păhărelul cu zaruri. Miza era aşa-numitul *drink*, adică, la sfârșit, cel care pierdea trebuie să plătească fiecarui partener câte un rachiu. Prin urmare, chelnerul nu putea să tragă un pui de somn, aşa cum ar fi dorit. Oamenii aceștia desigur că nu se întâlniseră pentru prima oară aici, pe bord, căci purtarea le era foarte familiară și din vorbele lor reiese că se cunoșteau foarte bine. Spre deosebire de această intimitate, manifestau o anumită considerație față de unul dintre ei, căruia îi spuneau „cornelul”, adică, în felul lor de a vorbi, „colonelul”¹.

Acesta era un bărbat înalt și uscățiv, cu obrazul bine ras și trăsături dure, unghiulare, încadrate de o barbă olandeză, roșie și aspră. Aceeași culoare o avea și părul tuns scurt, cum se putea vedea, căci pălăria de pâslă, veche și ponosită, și-o lăsase pe ceafă. Purta niște ghete grele, întinute, pantaloni de nanchin și o bluză scurtă din același material. Vestă nu avea. În locul ei se

¹ Karl May obișnuiește să dea culoare locală întrebuițând expresii din graiul popoarelor în mijlocul căroră își plasează aventurile, păstrând mai ales denumirile de grade și titluri. În cazul cuvântului „cornel”, dă indicația eronată că ar fi o pronunție stâlcită a cuvântului colonel.

ivea o cămașă boțită, murdară, cu gulerul larg desfăcut, prin care se zărea pieptul lui gol, ars de soare. Șoldurile îi erau înfășurate într-un șal cu ciucuri roșii, lăsând să se vadă mânerul unui cuțit și tocurile a două pistoale. În spatele lui zăcea o pușcă destul de nouă și o traistă de pânză cu două benzi ca să poată fi purtată în spinare.

Ceilalți bărbați erau la fel de neîngrijiti și de murdar îmbrăcați, însă de asemenea foarte bine înmărați. Niște unuia dintre ei nu i s-ar fi putut acorda de la prima vedere nici cea mai mică încredere. Jucau zaruri cu o adevărată pasiune și-și adresau tot timpul expresii atât de grosolane, încât un om cât de cât cumsecade desigur că n-ar fi stat nici un minut în preajma lor. Consumaseră în orice caz mai mult de un *drink*, căci obrajii le erau încinși nu numai de bătaia soarelui, ci și de pe urma rachiului.

Căpitanul părăsise puntea de comandă și se dusese pe dunetă să dea instrucțiunile necesare șefului de echipaj. Acesta întrebă:

— Ce părere aveți, „captain”, de indivizii ăia care dau acolo cu zarul?

Mi se pare că sunt niște *boys*²

pe care nu-ți prea place să-i vezi pe bord.

— Cred și eu! Încuviință cel întrebat. E adevărat că s-au dat drept *haversers*³ care merg în vest să se tocmească la ferme în timpul recoltei, dar n-aș vrea să fiu eu acela căruia i-ar cere de lucru.

— Well, sir! Cât despre mine, îi socotesc niște veritabili *tramps*⁴. Să sperăm că cel puțin pe bord or să fie liniștiți!

— Nu i-aș sfătuī să ne supere mai mult decât suntem obișnuiați. Avem destui oameni în echipaj ca să-i putem azvârli pe toți în bătrânu, binecuvântatul Arkansas. De altfel, pregătește-te de acostare. În zece minute se va zări portul Lewisburg.

Căpitanul se întoarce pe puncte spre a da comenziile necesare acostării.

Într-adevăr, peste puțin se iviră primele case ale orașului pe care vaporul le salută cu un fluierat prelung de *sirenă*. De pe ponton se semnaliza că vasul urmează să mai primească încărcătură și pasageri.

Între timp, pasagerii din interiorul vaporului începură să urce pe puncte ca să se bucure de scurtă intrerupere a acestei plăcăritoare călătorii.

Nu li se oferea însă un spectacol prea distractiv.

COMOARA DIN LACUL DE ARGINT 7

Pe atunci, localitatea nu era nici pe departe atât de însemnată ca acum. La debarcader aştepta doar puțină lume: câțiva cască-gură. Se zăreau numai câteva lăzi și colete care urmau să fie încărcate, iar numărul noilor călători ce urcau pe bord nu trecea de trei.

Unul dintre ei era un alb de statură înaltă, deosebit de puternic. Purta o barbă deasă și neagră, dar atât de stufoasă încât nu i se vedea decât ochii, nasul și partea superioară a obrajilor. Pe cap purta o căciulă de biber veche, năpârlită de scurgerea anilor. Ar fi fost cu neputință să precizezi ce formă avusese inițial. Pesemne că trecuse prin toate transformările posibile. Îmbrăcămintea bărbatului constă dintr-un pantalon și un surtuc din pânză groasă de în cenușiu. În chimirul lat, de piele, erau însipite două revolvere, un cuțit și mai multe lucruri mărunte, indispensabile unui adevărat *westman*⁵. Mai posedă în plus o pușcă grea, cu două țevi, de al cărei pat era agățată o secure lungă.

După ce-și plăti biletul de drum, aruncă o privire cercetătoare în jur. Nu parea să-i pese de pasagerii bine îmbrăcați. Ochii i se opriră asupra jucătorilor care se ridicaseră spre a-i privi pe cei ce se urcau pe bord. Îl zări pe „cornel”. Privirea lui trecu peste el ca și cum nici nu l-ar fi observat. Dar, în timp ce se apleca să-și ridice deasupra coapsei lui masive tureatca cizmei impermeabile, mormăi că pentru sine: *Behold!*⁶ Dacă ăsta nu e roșcovul de Brinkley, să fiu afumat și mâncat cu coajă cu tot! Să sperăm că nu mă recunoaște!

Cel la care se referea tresărise de asemenea la vederea lui și se adresă în șoaptă însoțitorilor săi:

— Ia uitați-vă la individul ăla negricios! Îl cunoaște careva dintre voi?

Răspunsul fu negativ.

— Mi se pare că l-am mai văzut cândva și anume în niște împrejurări nu prea îmbucurătoare pentru mine. S-ar zice că mă încearcă o vagă amintire.

— Atunci te-ar cunoaște și el pe tine! Își dădu cu părerea unul. Pe noi ne-a măsurat așa, în treacăt, dar pe tine nici nu te-a luat în seamă.

— Hm! Poate să-mi amintesc mai încolo. Sau și mai bine, îl întreb cum îl cheamă. Dacă aflu, știu imediat cum stau. Mă duc să ciocnesc un pahar cu el.

² Băieți (în limba engleză în text).

³ Muncitori agricoli (în limba engleză în text).

⁴ Vagabonzi (în limba engleză în text).

⁵ Om al vestului (în limba engleză în text).

⁶ „Ia te uită!” (în limba engleză în text).

— Dacă acceptă.

— Cum o să mă refuze? Ar fi o jignire, cum știți și voi. Cel căruia î se respinge un *drink* are aici, în țară, dreptul să răspundă cu pistolul său cuțitul și, dacă-l răpun pe neobrăzat, nici dracului nu-i pasă.

— Dar nu arată de loc ca unul care se lasă silit să facă ce nu-i place.

— *Pshaw!*⁷ Pui prinsoare?

— Da, da, să punem prinsoare! se auzi de jur împrejur.

— Cine pierde plătește un rând pentru toată lumea, câte trei pahare de cap.

— S-a făcut! se învoi „colonelul”. Îmi convine.

— Și mie — răsunse celălalt. Dar trebuie să avem și un prilej de revanșă. Facem trei prinsori pe câte trei pahare.

— Da, dar cu cine să ciocnesc?

— Ei, mai întâi cu bărbosul pe care zici că l-am cunoscut, dar nu-ți amintești cu ce prilej. Apoi cu gentlemenii care cască gura spre chei. Îl luăm pe ală înaltul, care pare un uriaș între pitici. Și, la urmă, cu indianul acela care a urcat pe bord cu băiatul lui. Sau te temi cumva de el?

Un râs unanim fu răspunsul la această întrebare, în timp ce „colonelul” reluă cu dispreț:

— Să mă tem de pocitania aia roșie? *Pshaw!* Mai curând de uriașul împotriva căruia mă atâțați voi! *All devils*⁸, puternic trebuie să mai fie omul asta! Dar tocmai mătăhăloșii sunt de obicei lipsiți de curaj, iar dumnealui e atât de fercheș și de bine îmbrăcat, încât n-are de unde să știe cum să se poarte cu cei de teapa noastră; o fi bun de receptii în saloane. Primesc deci prinsoarea. Câte un *drink* cu fiecare din cei trei. Și acum, la treabă!

Pronunțase ultimele trei fraze atât de tare, încât trebuie să-l fi auzit toți ceilalți călători. Fiecare american și orice om din vest cunoaște sensul cuvântului *drink*, mai ales când e rostit cu un glas atât de puternic și de amenințător ca acum, de aceea toate privirile se îndreptără asupra „colonelului”. Se vedea că atât dânsul cât și camarazii lui erau cam băuți, aşa că cei din jur se aşteptau la o scenă captivantă.

„Colonelul” ceru să se umple paharele; îl luă pe-al său, se apropie de bărbos și-i zise:

— *Good day, sir!*⁹ Aș vrea să vă ofer acest pahar. Cred că sunteți un

⁷ Interjecție: „Haida-de!” (în limba engleză în text).

⁸ Pe toți dracii! (în limba engleză în text).

⁹ Bună ziua, domnule (în limba engleză în text).

gentleman, căci nu beau decât cu oameni într-adevăr distinși și sper că-l veți goli în sănătatea mea.

Barba mare a celui interpelat se umflă și mai mult, apoi își reveni, de unde se putea deduce că un zâmbet satisfăcut îi străbătuse fața.

— *Well* — răsunse dânsul. N-am nimic împotrivă. Dar pentru a vă putea fi pe plac, aş dori mai întâi să știu cine-mi face această neașteptată onoare.

— Foarte just, *sir*! Omul trebuie să știe cu cine bea. Mă numesc Brinkley, colonelul Brinkley, dacă-mi îngăduiți. Și dumneavoastră?

— Numele meu e Grosser, Thomas Grosser, dacă n-aveți nimic împotrivă. Așadar, în sănătatea dumneavoastră, colonele!

Goli paharul o dată cu ceilalți, după care îl înapoie colonelului. Acesta se simți învingător, îl măsură pe bărbos aproape cu dispreț din cap până-n picioare și întrebă:

— Mi se pare că e un nume nemțesc. Sunteți, deci, un păcătos de nemțoi, da?

— Da, sunt german, *sir*! replică prietenos celălalt, fără a se lăsa provocat de grosolania lui Brinkley. Pe „păcătosul de nemțoi” trebuie să-l plasați în altă parte. La mine nu se prinde. Așadar, mulțumesc pentru *drink* și cu asta, pace bună!

Grosser se întoarse brusc pe călcăie și se depărta repece, spunându-și: „Prin urmare, e chiar acel Brinkley! Și acum își mai zice și colonel! Individul pune ceva la cale. Să fiu cu ochii în patru!”

E drept că Brinkley câștigase prima parte a pariului, dar nu părea de loc bucuros de izbândă. Chipul lui exprima mai degrabă ciudă. Nădăjduise că Grosser va șovăi și se va lăsa silit să bea numai prin amenințări. Dar acesta se dovedise mai deștept; întâi băuse și apoi se arătase pe față că e prea inteligent ca să se lase atras într-o gâlceavă. Astă îl rodea pe „cornel”, așa că, umplându-și din nou paharul, se îndreptă spre a doua lui victimă, indianul.

O dată cu Grosser urcaseră pe bord doi indieni, unul mai în vîrstă, celălalt aproape copil, un băiat de vreo cincisprezece ani. Asemănarea dintre ei era atât de izbitoare, încât nu încăpea nici o îndoială că sunt tată și fiu. Îmbrăcământea și armele le erau absolut identice, astfel că băiatul arăta ca un portret întinerit al părintelui său.

Purtau pantaloni de piele strânsi pe corp, tiviți cu ciucuri, după moda indienilor și mocasini galbeni. Cămașă sau surtuc nu se vedea, trupul fiind înfășurat de la umeri în jos într-un fel de cuvertură pestriță dintr-un material folosit de tribul indian Zuni, care costă adeseori peste șaizeci de dolari

bucata. Părul negru și lins le era pieptănat peste cap și cădea pe spinare, ceea ce le dădea o înfățișare aproape femeiască. Fața le era plină și rotundă, cu o expresie blajină, mărită și mai mult de faptul că pomeții le erau vopsiți cu cinabru. Puștile ce le țineau în mâini păreau să nu valoreze împreună nici o jumătate de dolar. De altfel, amândoi arătau cât se poate de neprimitoși și înfățișarea lor era atât de ieșită din comun, încât, după cum am mai spus, stârniseră râsetele cheflilor. Aparent temători de oameni, se țineau sfioși deoparte, sprijinindu-se de o lădă de lemn masiv, înaltă cât un stat de om. Păreau să nu se intereseze de nimic și chiar când „colonelul” se apropiase de ei nu-și ridicaseră privirea înainte ca acesta să se fi oprit în fața lor și să li se adreseze:

— Ce căldură! Sau poate aveți altă părere, voi, ăștia roșii? O dușcă face bine. Ia și bea, bătrâne, dă-o pe gât!

Indianul nici nu clipi și răspunse într-o englezescă stâlcită:

— *No to drink* — la noi nu bem.

— Cum, nu vrei? se burzului roșcovanul. E un *drink*, înțelegi, un *drink*! Să te refuze cineva este o jignire săngeroasă pentru orice gentleman adevarat cum sunt eu și se răscumpără cu cuțitul. Cum te cheamă?

— Nintrosan-hauey — răspunse indianul calm și cu modestie.

— Căruia trib aparții?

— Tonkawa.

— Așadar, ești din roșii aceia nătăfleți care se tem și de-o pisică! Înțelegi? De orice pisică, chiar de n-ar fi decât cea mai mică pisicuță. Cu tine n-o să fac prea multe farafastăcuri. Deci: bei sau nu?

— La mine nu bem apa de foc.

În pofida amenințării proferate de „colonel”, indianul rostise aceste cuvinte la fel de liniștit. Roșcovanul ridică mâna și-i trase o palmă răsunătoare.

— Iată-ți răsplata, laș roșu ce ești! strigă el. Nu vreau să mă răzbun și în alt chip. O canalie ca tine nu merită mai mult!

În clipa aceea, băiatul își repezi mâna sub cuvertură, să apuce vreo armă, dar aruncă în același timp o privire părintelui său, așteptând să vadă ce va face sau va spune acesta.

Înfățișarea indianului se schimbase în aşa măsură, încât devenise aproape de necunoscut. Statura părea să i se fi înălțat, ochii își scăpărară un lică straniu și trăsăturile feței se crispară brusc. Dar la fel de repede își plecă din nou genele, corpul i se chirci și fizionomia lui recapăta expresia supusă de mai înainte.

COMOARA DIN LACUL DE ARGINT 11

— Ei, ce zici de asta? îl întrebă batjocoritor „colonelul”.

— Nintrosan-hauey mulțumește.

— Ți-a plăcut atât de mult palma încât îmi mai și mulțumești? Atunci mai ține una!

Când să repeadă din nou mâna, indianul își feri iute capul, astfel că lovitura nimeri în lemnul lăzii de care stătea rezemăți indienii. Se auzi o pocnitură surdă, dar puternică. Atunci, ca un răspuns dinăuntru, răsună un mărăit scurt, ascuțit și horcăitor, care se umflă repede într-un urlet sălbatic și răgușit, al cărui ecou se răspândi sinistru, ca un bubuit de tunet, încât tot vaporul părea să se cutremure.

Brinkley sări câțiva pași înapoi, scăpă paharul din mâna și strigă sperat:

— *Heavens!*¹⁰ Asta ce-a mai fost? Ce bestie o fi închisă aici, în lada asta? Cum de e permis așa ceva? Să mori de frică nu alta!

Spaima îi cuprinsese și pe ceilalți călători. Numai patru dintre ei nu clisseră măcar și anume: bărbosul, aflat acum în față, la proră, domnul cel uriaș pe care „colonelul” urma să-l invite la cel de-al treilea *drink* — și cei doi indieni. Probabil că aceste patru persoane erau dotate cu o mai mare și îndelung încercată stăpânire de sine.

Urletul fusese auzit și în cabine. Mai multe doamne urcară tipând în gura mare.

— Nu e nimic, doamnelor! exclamă un bărbat foarte corect îmbrăcat, ieșind în acel moment din cabina lui. O mică panteră, un pui și atât! O pisicuță drăgălașă din specia *felis pardus*, una neagră, domnii mei!

— Ce? O panteră neagră? răcni un omuleț de-o șchioapă, cu ochelari, care de bună seamă că avusese de-a face cu fiarele sălbatrice mai mult din cărțile de zoologie decât prin contact direct. Păi, pantera neagră e cel mai periculos animal! Mai de temut și mai agil decât leul și tigrul! Ucide cîteodată din simplă sete de sânge, nu numai când e flămîndă! Câți ani are?

— Doar trei anișori, sir!

— Doar? Asta numești dumneata „doar”? O cogeamite panteră! Dumnezeule! și o asemenea bestie se află aici pe bord! Cine-și ia răspunderea?

— Eu, sir, chiar eu — îl asigură străinul cel elegant, înclinându-se în fața doamnelor și a domnilor. Îmi permiteți, *ladies and gentlemen*, să mă prezint: sunt vestitul proprietar de menajerie Jonathan Boyler și mă aflu de

¹⁰ Cerule! (în limba engleză în text).

cătva timp cu trupa mea în Van Buren. Deoarece această panteră neagră a sosit pentru mine la New Orleans, m-am deplasat într-acolo împreună cu cel mai experimentat îmblânzitor al meu, să iau animalul în primire. Căpitanul acestui frumos vapor mi-a acordat în schimbul unei taxe respectabile permisiunea de a aduce animalul pe bord, cu condiția ca, pe cât posibil, pasagerii să nu afle în ce societate călătoresc. De aceea îmi hrăneam pantera numai în timpul nopții, și, *by god*¹¹, i-am dat mereu câte un vițel întreg, să se sature, aşa încât să moție toată ziua și abia să se poată mișca. Firește, dacă dai cu pumnii în ladă, se trezește și-și drege glasul. Sper că onoratele doamne și distinșii domni nu-mi vor lua în nume de rău prezența micuței mele pantere, care nu le pricinuiește nici cel mai mic neajuns.

— Cum? replică cel cu ochelari, țipând atât de tare încât i se frângea vocea. Nu ne pricinuiește nici un neajuns? Să nu v-o luăm în nume de rău? Nu zău, e o pretenție cum n-am mai pomenit! Să călătoresc pe acest vapor în societatea unei pantere negre? Să mă spânzurați dacă mă-nvoiesc! Ori pleacă *ea*, ori cobor *eu*! Aruncați bestia în apă! Sau debarcați lada pe mal!

— Dar, *sir*, vă asigur că nu e nici o primejdie — răspunse stăpânul menajeriei. Priviți această ladă solidă și...

— Ah, ce mai ladă! îl întrerupse omulețul. O pot sfârâma și eu, darăminte pantera!

— Vă rog să țineți seama că în ladă se mai află o cușcă de fier pe care nici zece lei sau pantere n-o pot sparge.

— Adevărat? Atunci arată-ne cușca! Vreau să mă conving.

— Da, da, să ni se arate cușca! Trebuie să știm cum stăm! strigă zece, douăzeci, treizeci de voci.

Proprietarul menajeriei era yankeu, aşa că se folosi de prilej ca să exploateze în avantajul său această dorință unanimă.

— Cu placere! Cu placere! consimți el. Dar, *ladies and gentlemen*, veți recunoaște și dumneavoastră că nu vă pot arăta cușca fără să vedeți și pantera. Nu-mi pot îngădui acest lucru fără o anumită compensație. Pentru a mări atracția acestui rar spectacol, voi dispune să se servească animalului hrana. Vom aranja trei șiruri de locuri: rândul întâi cu un dolar de cap, al doilea cu jumătate și al treilea cu douăzeci și cinci de centi. Dar cum văd că am de-a face numai cu domni și doamne, sunt convins că putem de la început renunța la ultimele două rânduri. Sau poate că dorește cineva să plătească numai o jumătate sau un sfert de dolar?

COMOARA DIN LACUL DE ARGINT 13

Bineînțeles că nu se anunță nimeni.

— Perfect! Deci numai primele locuri. Vă rog, *ladies and gentlemen*, căte un dolar de persoană!

Își scoase pălăria și strânse dolarii, în timp ce dresorul, pe care-l chemase în grabă, făcea pregătirile necesare începerii reprezentăției.

Călătorii erau și ei în majoritate yankei și, ca atare, se declară întru totul de acord cu nouă întorsătură a incidentului. Chiar dacă, mai înainte, unii dintre ei se arătaseră indignați de faptul că comandantul vaporului acceptase să transporte o fiară atât de periculoasă, acum se bucurau că li se oferea un divertisment binevenit în plăcicoasa viață de pe vapor. Până și micul savant își alungase teama și aștepta cu nerăbdare să vadă spectacolul.

— Ascultați, *boys*! se adresă Brinkley însoțitorilor săi. O prinsoare am căștigat-o, dar pe-a două am pierdut-o fiindcă ticălosul acela roșu n-a vrut să bea. Suntem deci chit. Ultimul pariu nu-l mai facem pe trei rachiuri, ci pe dolarul acela pe care trebuie să-l plătim ca taxă de intrare. Sunteți de acord?

Bineînțeles că acceptă că cu toții propunerea, căci uriașul nu prea părea să fie dintre cei ce se lasă intimidați.

— Bine! reluă „colonelul”, pe care consumul exagerat de rachiuri îl făcea sigur de izbândă. Băgați de seamă cu câtă plăcere și grabă o să accepte acest Goliat să ciocnească un pahar cu mine!

Poruncă să i se umple paharul, apoi se apropiie de cel despre care era vorba. Trupul acestui bărbat trăda o putere neobișnuită. Era mai înalt și mai înăptos chiar decât Grosser și părea să tot aibă vreo patruzeci de ani. Obrazul, ras cu îngrijire, și era ars de soare. Trăsăturile sale erau de-o frumusețe virilă și exprimau curaj, iar ochii lui albaștri aveau acea privire caracteristică oamenilor ce trăiesc pe întinderi vaste și au un larg camp vizual, deci marinari, locuitori ai stepelor și preriilor. Purta un costum de voiaj elegant; arme, dacă avea, nu se vedea. Lângă el stătea căpitanul, care coborâse de pe puntea de comandă ca să asiste și el la reprezentăția cu pantera.

Acum se apropiie Brinkley și se proțapă în fața presupusei sale victime numărul trei și zise:

— Sir, vă propun să încchinăm un pahar. Sper că nu vă împotrivă și că o să-mi spuneți, dat fiind că sunt un adevărat gentleman, cine sunteți dumneavoastră.

Cel interpelat îi aruncă o privire surprinsă și-i întoarce spatele, ca să-și

¹¹ Pe Dumnezeul meu! (în limba engleză în text).

continuă con vorbirea cu căpitanul, întreruptă de impertinentul individ.

— Hei! făcu Brinkley. Sunteți surd? Sau vă prefaceți că nu mă auziți? Nu v-aș sfătu, fiindcă eu nu știu de glumă când mi se refuză un *drink*. Vă recomand să luați exemplu de la indianul acela!

Plictisit, uriașul ridică ușor din umeri și-l întrebă pe căpitan:

— Ati auzit ce spune tipul asta?

— Yes, sir, fiecare cuvânt — răspunse cel întrebat.

— Well, atunci sunteți martor că nu eu l-am poftit încocace.

— Ce?zbieră „colonelul”. M-ai făcut „tip”? Și-mi refuzi *drink*-ul? Stai c-ai s-o pătești, ca indianul pe care...

Nu putu continua, căci în aceeași clipă uriașul îi dădu o palmă atât de zdravănă, încât roșcovaniul se prăbuși, alunecă o bună porțiune pe punte, rostogolindu-se apoi de câteva ori. Rămase o clipă ca buimăcit, apoi se ridică iute, scoate cuțitul și se repezi la uriaș.

Acesta ținea ambele mâini în buzunarele pantalonilor și stătea atât de liniștit, de parcă nu l-ar fi amenințat nici cea mai mică primejdie și ca și când Brinkley nici n-ar fi existat. Dar acesta urlă:

— Câine, mie să-mi tragi o palmă? Asta o să te coste sânge!

Căpitanul era gata să intervină, însă uriașul îi făcu semn, dând iute din cap să rămână pe loc și când Brinkley, care se aprobia, ajunse la doi pași de el, ridică piciorul drept și-l întâmpina cu o asemenea lovitură în stomac, încât agresorul zbură din nou la pământ, dându-se de-a dura, în timp ce uriașul exclamă amenințător:

— Acum, însă, ajunge, că de nu...

Dar Brinkley sări din nou în picioare, băgă cuțitul în cingătoare și, urlând de furie, scoase unul din pistoale, gata să-l îndrepte spre adversar. Între timp, însă, acesta scosese mâna dreaptă din buzunar, dar nu goală: ținea un revolver.

— Lasă pistolul! porunci el, în timp ce ținea cu mica armă mâna dreaptă a adversarului său.

Unu — doi — trei — pocnituri scurte, dar ascuțite — „colonelul” scoase un tipărt și scăpă pistolul.

— Așa, băiete! rosti uriașul. N-o să mai tragi atât de curând palme celui ce refuză să bea din paharul pe care l-ai mânjat cu botul tău grosolan! Și dacă mai vrei să știi cine sunt, atunci află că...

— Fi-ți-ar numele afurisit! spumegă Brinkley. Nu vreau să-l aud! Dar te vreau pe tine și trebuie să-mi cazi în labă! Pe el, băieți! Go on!

Se dovedi acum că indivizii formau într-adevăr o bandă gata să sară cu

COMOARA DIN LACUL DE ARGINT 15

toții în ajutorul unuia dintre ei. Își smulseră cuștile din cingătoare și se repeziră la uriaș. Acesta, însă, făcu un pas înainte, ridică brațele și strigă:

— Apropiați-vă, dacă aveți curajul să-l înfruntați pe Old Firehand!

Efectul produs de acest nume fu fulgerător. „Colonelul”, care pușese mâna stângă, nerănită, pe cuțit, tresări speriat:

— Old Firehand? Ei, drăcie, cine să se fi gândit la una ca asta? De ce n-ai spus de la început cine sunteți?

— Oare numai numele îl apără pe un gentleman de necuvînțele voastre? Acum luați-o din loc și aşezăți-vă liniștiți într-un colț. Să nu vă mai văd înaintea ochilor că, de nu, vă învăț eu cum să vă purtați!

— Well, mai vorbim noi!

Brinkley se întoarse și, cu mâna dreaptă săngerândă, se depărta. Ai să îl urmară ca niște căini bătuți. Se aşezără deoparte, bandajără mâna șefului lor, sfătuindu-se agitați, dar în șoaptă și aruncând faimosului vânător priviri piezișe, de loc prietenoase, care trădau însă teama pe care le-o inspiră.

Dar nu numai asupra lor făcuse o astfel de impresie numele acela atât de răspândit. Printre pasageri nu se afla aproape nici unul care să nu fi auzit de acest bărbat cutezător, a cărui viață era alcătuită din periculoase aventuri și isprăvi vitejești. Căpitanul îi întinse mâna și-i zise, pe acel ton binevoitor la care un yankee se pricepe uneori atât de bine:

— Dar bine, sir, de ce nu mi-ai spus până acum cine sunteți? V-aș fi cedat cabina mea! Ei, Doamne, e o onoare pentru *Dogfish* că picioarele dumneavoastră i-au călcat podelele! De ce v-ați înscris sub un alt nume?

— E cel adevărat. Old Firehand îmi spun *westman*-ii deoarece focul armei mele aduce pierzanie oricărui dușman.

— Am auzit și că nimeriți totdeauna fără greș.

— Pshaw! Orice *westman* încercat e un trăgător la fel de bun. Dar vedeți care-i avantajul unei porecle cunoscute. Dacă ea n-ar fi circulat din gură-n gură, fără îndoială că s-ar fi lăsat cu o luptă în toată legea.

— Să aji fi fost covârșit de numărul lor.

— Credeți? întrebă Old Firehand, în timp ce un zâmbet îi lumina fața. Câtă vreme am de-a face numai cu asemenea zurbagii, nu mă tem. Aș fi rezistat o bucată de vreme suficientă, ca apoi oamenii dumitale să-mi sară în ajutor.

— Pe sprijinul nostru firește că puteți conta. Dar ce să fac eu acum cu haimanalele astea? Pe vaporul meu sunt și stăpân și judecător. Să-i pun în lanțuri?

— Nu.